

РЕШЕНИЕ

№ 2881

гр. София, 29.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 22.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **11387** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на И. А. А., Л. [ЕГН], гражданин на С. с посочен в жалбата адрес [населено място], [улица], срещу Решение № 10923/22. 10. 2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с материалния закон. Правят се възражения, че административният орган е постановил решението при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Причината за напускане на страната на произход е наличието на заплахата за живота и сигурността на жалбоподателя. Твърди се, че не е направен достатъчно задълбочен анализ на актуалната обстановка в държавата на произход, конкретно, че неправилно е преценено, че няма вътрешен въоръжен конфликт в С.. Не е изследвана ситуацията със сигурността по местоживееене на заявителя и региона на страната, в който евентуално ще бъде върнат. Неправилно е тълкувано и приложено Решение на СЕС по дело С – 465/07 от 17 февруари 2009 г. В съдебно заседание доводите се поддържат от адв. Д., назначена по реда на ЗПП.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Г., прави искане

оспореното решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно, по мотиви, изложени в него. Кандидатът за международна закрила не отговаря на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. Ситуацията в С. се подорбвява и няма основание за прилагане на чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ.

Прокурор П. от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна и недоказана, а решението е правилно и законосъобразно.

Административен съд – София град, I отделение, 43 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството за закрила е започнало по молба за международна закрила с вх. № В – 13 – 555/17. 06. 2024 г. на РПЦ – С., подадена от И. А. А., Л. [ЕГН], гражданин на С., роден на 01. 09. 2004г. в [населено място], обл. И., С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин, неженен, с лични данни установени с декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език, което е видно от положения подпис на стр.4 от протокол с рег. № УП-6575/03.07.2024г. (л.42 от делото). Интервюто е проведено в присъствието на преводач. Видно от протокола за проведено интервю, И. А. А. твърди, че е напуснал на 20. 05. 2024 г. нелегално С. и е заминал за Т.. Останал около 15 дни в И., след което влязъл нелегално в Република Б.. Задържан е при опит да премине нелегално границата с Румъния. По време на интервюто декларира, че в С. не е имал проблеми поради изповядваната от него религия, нито заради етническата си принадлежност. Не е членувал във въоръжена групировка, нито в паравоенни формирвания, не е арестуван или осъждан. Не е членувал в политическа партия или организация, не е имал проблеми с официалните власти, армията или полицията в С.. Не му е оказвано насилие. Последният му адрес е в [населено място], където са останали да живеят майка му, баща му, 4 братя и 6 сестри. Напуснал С. заради войната и влошената обстановка и поради желание за по-добро бъдеще за него и неговото семейство. В С. условията на живот не са добри, няма храна и семейството няма как да се издържа. Не желае да се върне в страната по произход, иска да учи и да се устрои в Б., въпреки, че целта му е била Г., но поради липса на средства не е успял да стигне до крайната цел.

В хода на административното производство е приета справка вх. № ЦУ-1850 от 27.08.2024г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС (л. 24) относно Сирийска Арабска Република, касаеща сигурността в провинциите И., Р., Х. и Х. и въоръжените групировки, които действат на територията на тези райони.

Получено е становище от ДАНС с рег. № М 11720/29. 07. 2024 г., че не възразява да бъде предоставена закрила на И. А. А., [дата на раждане] в С., Л. [ЕГН], в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

Изготвено е Становище рег. № УП 6525/07. 10. 2024 г. на А. Т., младши експерт в отдел „ПМЗ – кв. В.“, РПЦ – С., с което е направено предложение да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.

При така изложената фактическа обстановка ответникът е формирал извод, на първо място, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като чужденецът не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него

преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група- не е налице „основателно опасение от преследване“. Молбата за предоставяне на международна закрила е мотивирана с войната в държавата по произход, като същевременно не са посочени други релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване. В оспореното решение е мотивирано, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Въз основа на справката относно обстановката в С. е прието, че има спорадични актове на насилие, които не магат да се оценят като въоръжен конфликт и няма основание за предоставяне на субсидиарна закрила по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ.

С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл.8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 ЗУБ за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут. С оглед изложеното по молбата на И. А. А. е отказано предоставяне на международна закрила с оспореното решение.

Ответникът е представил актуална справка от 14.01.2025г.(л.80) за обществено-политическа обстановка в С., след падането на режима на Б. А..

От правна страна:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от адресата на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган –председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентираните правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила от И. А. А., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю са участвали преводач от арабски език, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси.

Съдът счита, че акта е мотивиран, постановен е при изяснена фактическа обстановка, както и е обсъдена е актуалната обстановка в С., като са цитирани в решението различни източници на информация, и е формиран извод, че в действителност обстановката в С. не е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт.

По приложението на материалния закон, също съдът намира, че материалният закон е правилно приложен. Статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал.1 ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, законови, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация.

Правилно административният орган е обосновал извода за липсата на предпоставките за приложение на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, тъй като в процесния случай по отношение на чужденеца не са налице конкретни данни и доказателства, които да обосноват извод за основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Кандидатът посочва при проведеното интервю, че същият не е членувал в политическа партия или организация, както и във въоръжена групировка, както и че не е имал проблеми с официалните власти в страната на произход, не е бил аресуван, съден или осъждан, срещу него няма образувани дела, няма контакти с полицията в държавата по произход. Тези негови твърдения обосновават извод за липсата на основания по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Допълнително основание и факта, че семейството му продължава да живее в [населено място], С., като основните проблеми са от финансов характер и не са свързани със сигурността.

По отношение на основанията за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 ЗУБ- също изводите на ответника са правилни. Предвид данните, съдържащи се в интервюто на молителя, решаващият орган е приел, че липсват доказателства жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ - като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унижително отнасяне, или наказание. Не се установява да е напуснал след като е изложен на реална опасност от тежки посегателства /такива по чл.9, ал.2/, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В тази връзка, както вече беше посочено, самият жалбоподател твърди, че не е имал проблеми с официалните власти, не е бил задържан, съден или осъждан, не твърди също така спрямо него да е оказвано насилие. Следователно, споделят се от съда изводите на административния орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ.

Относно приложението на разпоредбата на т.3 на чл. 9 ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи, срещу живота и личността му като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, следва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., съгласно което използваните изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство -по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ -термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към

лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата.

В това отношение следва да се уточни, че колкото по -способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по -ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Реална опасност за жалбоподателя да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата не съществува, както и няма нарушение на принципа „забрана за връщане“ във връзка с настъпилата промяна в обществено –политическата обстановка в С.. Във връзка с изложеното съдът обсъди на първо място справка вх. № ЦУ-1850/27.08.2024г. относно сигурността в провинция И., на която се е позовал ответникът. Провинция И. до промените от ноември 2024 г. е убежище за сирийците, бягащи от официалния режим на Б. А.. От м. март 2020 г. провинция И. е разделена на зони, контролирани от официалното правителство на С. и райони, контролирани от въоръжени групировки, действащи срещу правителството. След прекратяване на огъня през март 2020 г. зоните за контрол в и около така наречената „зона за деескалация в И.“ се стабилизират, основните фронтови линии остават статични и С. преживява период без значителни промени на фронтовите линии. В провинция И. е имало регистрирани инциденти със сигурността, включително и с цивилни лица, но насилието не е достигнало до такава степен, че да се счита за безогледно и създаващо риск за всяко цивилно лице, попаднало на територията на провинцията. По данните от интервюто, жалбоподателят последно е живял в И., територия, която е била извън контрола на падналия режим и управлявана от новите власти. Обоснован и мотивиран е извода на административния орган, че данните от справка не сочат на съществуване на основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3

от ЗУБ.

По делото е приложена и нова справка от 14.01.2025г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, видно от която, общото положение в страната се подобрява след оттеглянето (свалянето) от власт на президента Б. А. и поемането на контрол в столицата Д.. След преглед на информацията, съдът приема, че настъпилите нови обстоятелства водят до положителна промяна в обществено политическия живот в С. и подобряване на ситуацията със сигурността. Съдържат се данни, че летището в Д. функционира от 07. 01. 2025 г. и няма пречка за завръщане в С. на чужденците, които са напуснали страната по време на режима на Б. А.. Страната се стабилизира и се връща към нормално функциониране на държавата и държавните институции. Има назначен премиер на преходно правителство на С. за срок до 1 март 2025г. Много сирийци, намиращи се извън страната си се завръщат в родината си, има голям обратен миграционен поток в посока С., като в тази връзка Т. е предприела действия за отваряне на гранични пунктове, за да осигури свободното завръщане в родината на желаещите да сторят това.

Въз основа и на тази справка се прави извода, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Всичко това води до извода, обоснован и от административния орган, че за И. А. А. не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1-3 от ЗУБ при завръщането му в С..

С оглед изложеното, правилно ответникът по същество е приел, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 43 –ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на И. А. А., Л., гражданин на С. с посочен в жалбата адрес [населено място], [улица], срещу Решение № 10923/22. 10. 2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл.75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: